(3)

WESTMINSTER, NOTRE DAME, BAZILIKA… NE, OŠLJE!

Znanje i znanost, kao pluskvamperfekt i futur. Alkemija i astrologija, kao sve ili ništa. Westminster, Notre Dame, Bazilika,… ili Ošlje! Tako bi izgledao moj svijet kojega sam proveo u družbi s anđelima, brodovima, magima, nebom koje nas natkriljuje i manom koja nas othranjuje. Priča je „suluda“, i pričam je danas, na isti dan (3. 12.), 19 godina poslije, kad sam kao sudionik i suorganizator otvarao izložbu iz fundusa Pomorskog muzeja u Orebićima te znanstveni skup „Storia e cultura tra le due sponde del'Adriatico“ (Osimo, Italija). Danas, nakon što je u dva toma upravo objavljena knjiga „STUDIJE. Vlašići i mali narodi I.-II.“, koja završava studijom „Godina je postala dosadna“. U njoj sam donio posljednja saznanja o utjecaju sustava **6 katarakti Nila** na opus ispisan rukom civilizacijskih pravednika. I ništa od toga neću ponavljati. Znanstvenici, barem tako kažu, još jedino nisu uspjeli ući i otkriti tajnu zemljine jezgre. Naime, znanstvenikom se ne postaje, takvim se rodiš, ili se uopće ne rodiš.

Evo, kako smo bušili zemlju!

U prošlom članku, kod tumačenja translatacije meridijana katarakti Nila u sredozemne paralele, ispuštena je **I. katarakta** na meridijanu 32°53' E. Prelazeći u paralelu 32°53' N ona poravnava polaznu luku nazaretske kućice u Accri, zatim luku *Apolonije* grčkog *Pentapolisa* Cirenaice, te potom luku drevnog Tripolija Libije. A već znamo da je meridijan Accre, Haife i brda Karmel E tangenta *visočke* kružnice, također i da E tangenta *Hanibalove* kružnice, između meridijana Ošlja i vertikalne osi (meridijana) iste *visočke* kružnice, siječe obalu Libije u mjestu prolaska ortogonale između točaka M i M', 4' istočnije od prolaska meridijana Ošlja, ili 17°48' E, što je svega 2' južnije od paralele translatirane iz meridijana II. katarakte 30°58' E/N. Međutim, sad imamo upravo paradigmatičnu situaciju – isto toliko je razlika, 4' E, između meridijana I. kat. 32°53' E i istočne tangente kružnice Ošlja u točki E njene horizontalne osi na meridijanu 32°58' E. A 32°53' N je točno 10° južnije od paralele Ošlja. Ne može se mijenjati postojeće stanje tako da se s njim borite, kazao je neto, izradite novi model, koji će ga zamijeniti – dom budućnosti! A ponajprije je trebalo zadobiti povjerenje sustava.

A da bi se to dogodilo nužna je zora, rano jutro, dan, Hemera, pokraj koje se budim s mišlju: meridijan izvora **Atbare**, kao istočna tangenta primordijalne kružnice, početak je projektiranja matrice Plejada u realni prostor Sredozemlja. Geografska širina grada Atbara i ušća Atbare početak je prijenosa matrice katarakti u razvoj sredozemne *trojanske* i *plejadske* matrice. Postavio sam hipotezu: što bi dalo mjerenje udaljenosti od E tangente (**37°11'** E) do meridijana pozicije Majke Pleione (5°42' W), naravno, u primordijalnoj izvedbi?

Rezultat: 37°11' E + 5°42' W = **42°53'** = **geografska širina OŠLJA**.

Ako ponovimo postupak, te jednaki raspon prenesemo od meridijana izvora druge rijeke, pritoka Atbare, **Takazze** (39°02' E), zapadni meridijan tada će se izmjestiti u geografsku dužinu luke Sanlucar de Barrameda, na ušću rijeke Gudalquivir, iz koje Kolumbo isplovljava na svoje Prvo povijesno putovanje (6°21' W), te ćemo dobiti **rezultat**:

- 39°02' E + 6°21' W = **45°23'** = geografska širina *vršišta* primordijalne simetrale i Kerča, nekoć grčke kolonije *Panticapaeum* (6. st. pr. Kr.), strateška točka kontrole

prolaza iz Crnog u Azovsko more; zamjetna je **simetrična permutacija**, refleksija brojki **2** i **5**;

Ako pak isti postupak provedemo od istočne tangente vanjske kružnice Rotonde na meridijanu azovske luke Mariupol (37°32' E), imat ćemo REZULTAT:

- 37°32' E + 6°21' W = **43°53'** = 1° N od geografske širine Ošlja

Umanjimo li sada od geografske dužine Ošlja dužinu Sanlucara, pa dobiveni rezultat odbijemo od geografske širine Ošlja, dobit ćemo ponovno frapantan **povratan efekt**-rezultat, što je dokaz da u prostornoj implementaciji matrice mora biti ugradivosti unajmanje triju kružnica Rotonde, ako ne čitave arhitektonske vizure:

- 17°44' E - 6°21' W = **11°23'**
- 45°23' - 11°23' = **34°00'** = geografska dužina Atbara (33°59' E)

Povijest permutacije kaže da se javlja u indijskoj kulturi najmanje od sredine 12. st. (1150.), međutim, u modernoj matematici postoje mnoge slične situacije u kojima je za razumijevanje problema potrebno proučavanje određenih permutacija koje su s njim povezane. Prema tomu se dade zaključiti: u triljsko-cetinskom kraju, popločan krug, poznat kao „gumno“, u funkciji vršidbe žita, u centru ima rupu u kojoj je zabijen oko metra visoki kolac. Naziva se „**stožina**“. Sad bismo mogli kazati: Rotonda u Ošlju stožina je hrvatske sakralne arhitekture utemeljene na svetoj geometriji starih kultura širokog prostornog spektra. Prvo stablo biblijske šume oko kojega sve raste. I svako je stablo na svom mjestu!

Hemera (1881.)

Da bismo sve skupa dokazali, moramo se vratiti na solsticijsko-ekvinocijsku mapu K011e (studija, *Sabratha. Kronometar – kotač prostor i vrijeme*, rujan 2014.)iz koje je naglašeno vidljivo da na tri položaja *pariskog* pravokutnika presudni utjecaj vrši meridijan francuskog rta Aiguille, formirajući na dužoj stranici 8 jednakih polja dužine 3,4 cm i visine 2,8 cm. Kako u *trojanskoj* eponimskoj matrici tretiramo prostor od Aqre do središta Gibraltarskih vrata (paralela Aqre), a nakon implementacije i uspostave *plejadskog* sustava, to činimo od pozicije Elektre, ekvinocijskom položaju poravnanja *pariskog* pravokutnika pridodajemo još jedno, **deveto polje** (3,4 cm), kojeg omeđuje meridijan pozicije Elektre.

To daje ukupnu dužinu **3,4 x 9 = 30,6** cm. Kad tu dužinu na mapi prenesemo na skalu geografske dužine, a na njoj su svi stupnjevi jednaki, od nultog meridijana Greenwicha dobivamo ukupnu dužinu u vrijednosti **42°53' E**. Opetovano, dakle, imamo grafičko/numeričku geografsku širinu Ošlja ili **42°53' N** (42.88333…° : 9 = 4.76481481° = 4°45'53" / jedno polje), što je princip primjenjiv u etalonskom sustavu supstitucije koordinata 6 katarakti Nila. Znanstveno, riječ je o novini koju ne pozna današnja akademska praksa.

Lokalna situacija – Sv. Mihajlo

Što je u prostoru užeg okružja Ošlja markirano na križanju njegovih koordinata? To je crkvica **sv. Mihajla** zapadno od Rotonde u Ošlju (42°53'42" N **17°40'23'** E). U 9./10. st. kad vlada knez Mihajlo Višević, prostorno također pripada Zahumlju.

Na južnoj obali Pelješca, meridijan prolazi posred pjeskovite azurne uvale **Prapratna.** Ta uvala bila je prvo što sam vidio, moj prvi prirodni konfront s Pelješcom. **Prapratna** je prijestolnica i župa za doba Dukljanskoga kraljevstva, između Bara i Ulcinja. Po spisima bizantskoga kroničara Ivana Skilice (donosi vijesti i o Hrvatima iz Duklje, te Travunje i Zahumlja nekoć Crvene Hrvatske) dukljanski kralj Mihajlo (1046.-1081.) je u Prapratni imao dvor. U *Glavi XXXVIII. Ljetopisa popa Dukljanina* spominje se i prije Mihajla, za vrijeme kneza Vojislava, njegovog oca i dukljanskog vladara od 1018. do 1043.

Međutim, u arealu Stona, na 17°40' i **17°40'45'' E** nalazimo vrhove Stari grad i Srđ te između njih ponovno crkvicu **sv. Mihajla** iz **8./9. st.** srednjovjekovni biser Stona, čak moguće iz istog doba kao i rotonda u Ošlju, ali potpuno različitih arhitektonskih osobina i svojstava. Poznata je postala po svojim freskama, na kojima je među ostalim prikazan i lik okrunjena vladara s modelom crkvice u ruci. Njezina je geografska širina **42°50' N**, ili 3' S od Rotonde.

Čini se kako put u raspravu o poziciji Rotonde, nudi pravokutni trokut koji povezuje tri crkvice: rotondu Ošlje, Sv. Mihajlo Imotica i Sv. Mihajlo Ston.[1] Četvrti ugao pravokutnika tada pada u krajnju istočnu točku Stonskog zaljeva u Uvali Kuta. Stoga je više nego sjajno da se mjesto **Kuta**, što u jednom od oblika znači „**razdvojba**“, nalazi na **42°50'21''** N i **17°40'** E.

[1] Crkvica Sv. Mihovila se nalazi u zoni sela Štedrica (na paraleli Rotonde, 42°53'33" N 17°41' E), Imotica i Topolo. Riječ je o ilirskim naseobinama od kojih su neke, vrh Veliki Lukovac (Topolo), naseljene od 2. m. pr. Kr. Mnogi od grobnih spomenika nalaze se u Imotici, uključujući crkvu sv. Mihovila, Vilinsku Jaman, Kraljevu ogradu – rimsku vojnu utvrdu. S mitološkog aspekta poglavito je zanimljiv oronim Vepar na meridijanu 17°41' E.

Što bi, makar i simbolički, u ovom slučaju značila „razdvojba“? Očigledno su povijesna gibanja ostavila duboke tragove i na prostoru i u vremenu.

Sv. Mihajlo, Ston

Dalmatian principalities in the 9th century

Konačno, koliko u svemu znači podatak, da na Karti Leopardi, središnji meridijan obiteljskog grba Leopardi, naručitelja „slike“ legendarnog Prijenosa kuće iz Nazareta Ilirikom u Loreto, prolazi upravo područjem Stona, što je prikazano mapom K06 disertacije? Zakošenost 8% će se danas pokazati matematički bitnom u prepoznavanju 6 katarakti Nila kao etalona nastanka i same „slike“ i njene distribucije u prostorno-vremenski razvoj infrastrukture urbanizma i religije, u što je, dakako, spram matrice Plejada, uključeno Ošlje kao „stožina“ sustava.

7. 12. 2018. **18:10**

Kronologija

Majka nosi dijete 9 mjeseci pa je fetusni **peti mjesec *zlatni rez*** trudnoće, kad po medicinskom kanonu, trudnica prvi put osjeti pomicanje djeteta! Upravo čitam: „Marija je pohodila rođakinju Elizabetu koja je bila trudna (Lk 1,39). Pri susretu Elizabete i Marije, Elizabeti je zaigralo dijete u utrobi.“ Katolički nauk kaže: Marija je začela 8. prosinca. Po predaji, **Kuća** je u Ilirik stigla (neovisno o povijesnim okolnostima pada Accre i napuštanju Svete zemlje) u **5. mjesecu** (10. svibnja), u Loreto 10. prosinca. Iz Ošlja, pak, pravac do Trsata vodi preko Sinja i Trilja. Svojoj tezi ozbiljnost sam dao izvornim znanstvenim radom „Digresije na pjesmu o Sinjskoj alci iz 1827. Leonarda Dudana“ (*Nova Istra*, Pula, predano, listopad 2018.).

U drevnoj rimskoj religiji i mitu *Parcae* (gr. Moire) su bile ženske personifikacije sudbine koja je usmjeravala živote (i smrti) ljudi i bogova. **Nona** je bila jedna od njih (Nona, Decima, Morta) tri personifikacije sudbine, i rimska božica trudnoće. Rimski ekvivalent grčke Clotho, okrenula je nit života s njezine preslice na njezino vreteno. Nonu, čije ime znači „**deveti**“, pozivale su trudnice u devetom mjesecu kada je trebalo roditi dijete. Decima (Lachesis) je mjerila i prela nit života sa svojim štapom, Morta (Atropa) je rezala žicu života i odabirala način smrti neke osobe. Najstariji postojeći dokumenti koji se odnose na ta božanstva su tri

male stele (cippi) pronađene u blizini drevnog *Laviniuma*. Na meridijanu *Sabrathe* i Rima! Grad je imenovao sam Eneja u čast svojoj posljednjoj ženi, Laviniji, kćeri Latinusa, kralja Latina, i žene mu Amate.

Kut Taygete 46.298° (46°17'53"), čine tri meridijana: prvi, najzapadnijeg rta Sardinije, **8°7'**53" E (Capo dell Argentiera), drugi, najzapadnije točke Zaljeva Gabesa, ujedno i Istočnog bazena Mediterana, **10°3'** E (ruine Tarf el Ma), treći, **28°7' E**, geografski, najsjeverniji tok Dunava u koljenu luke **Galati**. Netko se zbilja poigrao s mojim životom? Meridijan najistočnijeg rta Sardinije, Comino, praktično je i zapadna tangenta primordijalne kružnice matrice. No kut Taygete 46.298° mjerimo također po paraleli primordijalne Caleano, iz njene pozicije na primordijalnu Sterope, u smjeru kazaljke na satu u IV. kvadrantu.

Tri Parke, Marco Bigio (1540.-1550.)

Nakon svega, ima li ljepšeg završetka međusobnog pripovijedanja prirode, čovjeka i svemira. Svatko svakomu priča, i svi razumiju! Moderni svijet ne razumije ni sebe. Charles Hapgood, proučavajući mape Starog svijeta, odavno je shvatio da svaki kartografski sustav nosi ogromnu moć manipulacije, na sreću, osim tektonski, ne i mogućnost promjene prirodne pozicije. I to je ono što daje milenijsku stabilnost *trojanske* eponimske i *plejadske* matrice. Područja aplikacije *zlatnog reza* kolokvijalno se navode u arhitekturi, u umjetnosti, u knjigama, u dizajnu, u muzici, u prirodi, psihološki, čak u percepciji… u kartografskoj primjeni, ne!

Glavno svetište Horusa u Nekhenu (25°5'50" N 32°46' E) **1°** N je od I. katarakte i astronomske deklinacije Elektre i Alcyone, naše *linije-života*, naših pokoljenja. Također, precizno, **1°** W od V. katarakte, tj. 7' E od VI. katarakte. Doista bih volio vidjeti Stari svijet bez koordinata i satova. Htio bih vidjeti kako je to izgledalo samo uz otkucaje srca. Kažu, ono što tek rođeno dijete na sisanje privuče i bez gleda.

Izis doji Horusa, 7. st. pr. Kr.

Najstarije Marijansko svetište u Gradišću nalazi se u Ratištofu (Rattersdorf), crkva je prvotno u gotičkom stilu izgrađena **1207.** U njoj se nalazi Ratištofska Marija *Lactans* (1644.). Svi idu za poviješću prema kazaljki na satu. Ja pokušavam napisati svoju, onako, kako se Zemlja vrti. Dopisivanje povijesti prema kazaljki na satu nesigurno je, jer je riječ o umjetnom računanju vremena. Obrnuti smjer u fokus stavlja sjene *Siene*, drevnog Asuana, različite od onih kojima se pokušava zasjeniti svijet slobodne misli i istine. Jedini gospodari tada su sunce i more.

13. 12. 21:00 – *Cinestar* emitira film u kojemu genijalni matematičar svojoj kćerki, još većem talentu, tumači savršenost broja **1729** iz kojeg sve polazi i nastavlja se. I u pravu je: x 1.618 = **2797.522 – kompletna analitička struktura Plejada!** Istodobno, meridijan Ferro napušten je 1**792**. u korist meridijana Parisa!

I što bismo još mogli kazati o sisanju? Ništa! Uživajmo! Sišimo!

15. 12. 2018. 12:52